15e JAARGANG · CURACAO DEN 2den APRIL 1898. · No. 744

AMIGOE DI CURACAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2, — met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0,20.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN VAN PIETERMAAI, No. 129

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di abonnement ta fl. 2, — pa tres luna pagar pa dilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire, Aruba fl. 10,— pa anja.
Un number sò fl. 0,20.

Curaçao, 1 April.

Zola-verheerlijking.

In de laatste maanden zijn vele gemoederen in beweging gebracht door de Dreyfus-geschiedenis in Frankrijk. Of daartoe reden bestond? Wij voor ons houden van niet. Meermalen toch hoort of leest men van dwalingen in de rechtspraak zonder dat wij daarbij onze gemoedsrust verliezen; wij betreuren zulke dwalingen, doch zijn overigens ook overtuigd, dat zij in een wereld van feilbare menschen nooit geheel en al kunnen vermeden worden. Waarom dus zou nu juist de Dreyfus-zaak, gesteld dat Dreyfus onschuldig veroordeeld werd, meer indruk op ons maken dan eenige andere? Echter dat wij zóó denken en spreken, sluit bij ons het verlangen niet uit, dat indien iemand, wie dan ook, Christen of Israëliet, in eenig land, het heete dan Frankrijk of Zoeloe-land, onschuldig veroordeeld werd, die persoon in zijn eer en vrijheid hersteld zou worden.

Door sommigen werd beweerd—en zij meenden die meening met bewijzen te kunnen staven—, dat de rechters gedwaald hadden toen zij Dreyfus tot een harde ballingschap veroordeelden; maar nu die zoogenaamde bewijzen, door Mathieu Dreyfus en Scheurer-Kestner geleverd, aan een bevoegde rechtbank volstrekt onvoldoende zijn gebleken, zou het dwaas zijn mee te gaan met hen, die Dreyfus' onschuld nog volhouden, de Fransche rechters van onrechtvaardigheid beschuldigen en de openbare meening tegen hen trachten te stemmen. Daarbij komt nog, dat zij die strijden voor Dreyfus'onschuld, geheel onbevoegd zijn om te oordeelen of Dreyfus onschuldig is ja dan neen, evenals allen, die een oordeel willen uitspreken over een zaak, welke gelijk de Dreyfuszaak met gesloten deuren is behandeld.

Toch heeft hetgeen wij zoo juist gezegd hebben geen kracht van bewijs, waar wij zouden beschuldigd worden van sympathie te gevoelen voor het anti-semitisme, zooals dit thans in Frankrijk gevoerd wordt. Zij, die thans het *Mort aux Juifs* uitschreeuwen en het eigendom der Israëlieten aanranden, zouden morgen, wanneer daartoe ook maar eenige aanleiding bestond, met evenveel kracht het *Mort aux Curés* uitbrullen en met evengroote razernij de winkels van Christenen plunderen en de heiligschendende handen slaan aan de gewijde vaten der Katholieke kerken. Hier is over het algemeen het gespuis aan het woord, dat aast op straatschandalen, benden opgeschoten knapen, „artisten" uit café-chantants en kerels van nog minder allooi, die bij volksoploopen gezegd worden de studeerende jongelingschap te vertegenwoordigen, en indien wij een naam moesten geven aan de groote meerderheid van hen, die tegen Dreyfus manifesteeren, om aan te toonen in welke betrekking zij staan tot eenigen godsdienst, dan zouden wij hen moderne heidenen noemen. In denzelfden geest oordeelen wij ook over hen, die de Parijsche straten laten weerklinken van het *Conspuez Zola!* Zulk gezelschap—men zal het reeds begrijpen en wij behoeven het dan ook niet duidelijker te zeggen—is allerminst het onze.

Men besluite nu hieruit niet, dat wij ook maar in de verste verte wenschen deel te nemen aan de verheerlijking van Zola, welke het gevolg is geweest van het Dreyfus-proces. Indien er bewezen kan worden, dat Dreyfus onschuldig veroordeeld is en er deugdelijke redenen worden aangegeven om het proces van den gevangene op het Duivelseiland te herzien, dat dit dan zoo spoedig mogelijk en met de meeste onpartijdigheid geschiede! Echter dit kan volstrekt niet een beweegreden zijn om een der grootste en meest afstootende reclame-makers onzer eeuw, ook al zou hij er in geslaagd zijn om het bewijs te leveren voor de onschuld van Dreyfus, te verheerlijken op een wijze, waarop dit thans geschiedt. En nog veel minder reden bestaat er tot die vereering, om niet te zeggen, dat zij dwaas en belachelijk is, nu die reclame-maker niets anders deed dan het kwajongenswerk bestaan, een aantal hooggeplaatste Fransche officieren, mannen, op wier namen geen enkele smet kleefde zonder eenig bewijs aan te klagen, te belasteren en uit te schelden.

Men laat Zola thans poseeren als kampioen, als de redder van het zedelijkheidsbeginsel in Europa tegenover de aanslagen, waaraan, zoo heet het, datzelfde zedelijkheidsbeginsel van de zijde der booze clericalen is blootgesteld. Maar men vergeet daarbij te bedenken, dat juist Zola het minst geschikt is om die rol te vervullen, wijl hij de man is, die zich schatten verworven heeft door de "viesheid" zijner boeken, wiens groote en bijna eenige reclame — een reclame, welke honderdduizenden van lezers het ondragelijk vervelende van zijn boeken deed voorbijzien — heeft bestaan in de walgelijke gemeenheid van hetgeen hij [en hij alleen!] heeft durven beschrijven; de man, die in den mensch nooit godsdienst, nooit zedelijkheid, nooit geestelijke kracht, schoonheid en verhevenheid, nooit een spoor van geestesadel of van een ziel heeft weten te vinden; de man, die in den mensch tot dusver niet anders heeft gezien dan *la bête humaine*, een der meest vuile en vieze chemische producten, welke het spel der blinde natuurkrachten ooit heeft voortgebracht.

Toch moet die man, Zola, in de rol van strijder en verdediger van het zedelijkheidsbeginsel gelauwerd en verheerlijkt worden, toch moet hij als zoodanig de man vol moed genoemd worden, omdat hij de drieste onbeschaamdheid had in het gezicht der geheele wereld een rechtbank, aan wier onomkoopbaarheid niemand twijfelde, te beschuldigen van een onrechtvaardig vonnis gestreken te hebben onder den drang der Fransche regeering, toch moet daarom met grooten ophef en vergezeld van uitvoerige commentaren elk woord, dat hij in zijn hoogmoed sprak tot de rechters, tot Frankrijk, wereldkundig gemaakt worden.

In gemoede, is het nu niet wat al te dwaas en zijn sommigen in hun geestdrift en opgewondenheid niet op weg om zich belachelijk te maken en den goeden naam van hun gezond verstand in gevaar te brengen door de hulde, die zij brengen aan den pornograaf Zola? Laten zij de zaken beschouwen zooals zij in waarheid zijn, dan zal zonder twijfel de gezonde rede hare rechten hernemen en zij de daad van Zola niet meer toejuichen als een heldendaad.

NIEUWSBERICHTEN.

CURACAO.

Kerkelijke berichten.

Op de reis naar de Bovenwindsche eilanden, die de Apostolische Vicaris van Curaçao in de Paaschweek met de *Gouverneur Van den Brandhof* ondernemen zal, zal Z. D. H. worden vergezeld door den Zeer Eerwaarden Pater G. WILLEMS, Vicaris-Provinciaal der E. E. P. P. Dominicanen.

Havennieuws.

De Consul van Zweden en Noorwegen op ons eiland, de Heer LEON V. LEYBA, vertrekt heden met de *Venezuela* van de *Red D Line* naar La Guaira om verder met de Fransche boot de reis te vervolgen naar Frankrijk, vanwaar hij in November hier zal terugkeeren.

***

FEUILLETON.

LADRONICIA DEN UN SPAARBANK.

(*Fin*)

o

Asina koe Holmes a jega su cas, el a coeminza ristra es carta.

"Bo ta mira Watson, hende koe a skirbi es carta aki, tabata *slinger*."

"Mi mester bisa bo, koe mi no por mira."

"Na es letternan bo no por mira. Ma ata aki tin un marca flauw di mân koe mester a tené e papel, ora tabata skirbi. I é ta pa banda drechi. Un hende slinger ta tené papel koe su mân drechi. Toema, koe microscoop bo ta miré masjar bon. Es skirbido su mân tabata humedo. I no ta di admira koe na skirbimentoe di un carta asina, hende por larga di ta nervioso."

"Mira," Holmes a sigi, es carta ta skirbir coe un tinta indeleble. Lo bo bisa koe ta natural, sino awa lo haci e carta lo ta ilegible. Ma un hende koe ta bai mata su curpa no ta corda di busca inkt koe no ta kita, ni di poné fecha na su carta.

"Ma kiko bo kier bisa coe toer esai?"

"O, awor nada," Holmes a respondé mi coe un tono original. "Ha, ata carta di Mr. Barnes. E ta skirbi mi, koe é no por ricibi nos awé. Ma sinembargo mi ta bai aja; loké podisé é tin di informa mi, ta di muchoe interes. Watson mi tin di sali un instanti pa mi toema un of otro informacion. Pa un or of dos ora lo mi bin busca bo. Keda bebé bo koffi. Es senjorita aki lo percura pa bo mescos koe un mama. Té despues."

Aunké Holmes no a papia muchoe di su hospita, mi a keda sinta impaciente ta speré. Ma é no a larga mi speré mas di un ora.

"Mira aki," é dici, mientra el a coeminza comé e roastbeef, koe tabata riba mesa, e Mr. Roman no tabata slinger, mi a bai informa."

"I koe esai........"

"Ta proba koe ta un otro hende a skirbi es carta, lo bo kier bisa? Podisé. Bam, liger nos mester ta na camina,"

Despues di a gasta algo, el a cohé su revolver i hinké den su sacoe. "Mi tin bon speranza, Watson," é dici, mientra nos tabata para. "Nos ta bai promé un instante na Mr. Barnes."

Es cas di Mr. Barnes, tabata un cas bieuw, mancaron i den caja p'atras.

"Un residencia particular pa un estudiante," Mr. Holmes dici, "nos ta drenta sin bati klok. Su parti di atras mester ta sali riba Theems. Esai mi mester mira promé."

Nos a pasa den un otro caja te ora nos a jega na brug di es rioe ai.

"Hustamente, aja é ta biba. Magnifico, es casnan ai koe ta sali for di awa ta parcé un hoeki di Venecia. Awor nos mester ta un instante den kamber di Mr. Barnes."

"Meneer a sali," e muger bistir basta decente a bisa nos, mientra é tabata habri porta.

"Senjora, nos a bini un instante noema, pa mira es enfermo di meneer. Meneer no tin un enfermo aki, koe ta sufri di letargo."

"Sigur meneer. Bo conocéle?"

"Mi ta su roeman, de la manera mi mester conocéle."

"Ma mi no tin orden di larga ningun hende bai cerca djé."

"Esai mi sabi. Nos kier bai solamente un instante den meneer su kamber."

Es muger koe a haja confianza awor den nos, a hiba nos ariba.

"Un berdadera kamber di un estudiante, Watson," Holmes dici. "Ata aji un botter grandi di morphina. Es Barnes ai sigur ta un despachador.

Mira un botter di lechi també. Un hoben muy huicioso. Bam Watson, mi a mira toer cos caba. Aki nos ta cerca Robbers, no ta asina?"

"Bo ta meen es negociador di morto?"

"Si, di eskeleto, braza, pia, enfin toer kiko un dokter of un estudiante curioso por desea noema. Nos ta bai aja també."

"Kiko nos tin di haci coe es homber ai?"

"Pronto lo bo sabi. Ata nos a jega caba. Bonjour, Robbers, negosji ta bai bon?"

"Algito, meneer Holmes"

"Si, ma toer marchante no ta contentoe. Ata Mr. Barnes mes ta maha riba es morto koe bo a entregé siman pasá."

"Ma é ta exactamente segun largura, cincoe pia i siete duim i també mes color di cabei, meneer."

"Ma, percura anto, koe un otro biaha ta mehor. E Barnes ai ta un homber habil. Ma den su estudio, mi ta keré koe lo é tin molester koe é ta slinger, mi ta keré."

"Pakiko, meneer? Esai no ta haci ningun diferencia."

"Algun bez sí. Nou, bonjour, Robbers. Bo ta mira Watson toer cos ta clá. Mi no por resisti na es deseo koe mi tin di bai un momentoe na Senjora Roman, pa mi bisé koe su esposo ta inocente."

"E no a horta anto? Ma pakiko es suicidio anto?"

Het Bestuur der kolonie heeft gelast, dat alle schepen, die komende van Pto. Cabello onze haven zullen willen binnenloopen, gedurende achttien dagen met inbegrip van de reis in observatie moeten blijven, wegens het heerschen der pokziekte te Valencia. Donderdagmiddag vertrokken eenige soldaten naar het quarantaine-établissement aan de Caracas-baai om te zorgen, dat zij, die aan de quarantaine onderworpen zijn, geen gemeenschap met andere personen hebben.

***

Hedenmorgen omstreeks half negen is van St. Thomas alhier binnengeloopen het Italiaansche oorlogsschip *Etna*. Na in het Schottegat ten anker gekomen te zijn, loste het 21 saluutschoten, die met hen gelijk aantal schoten door het Waterfort beantwoord werd. Het is bemand met 320 koppen en heeft 20 stukken geschut.

Posterij.

Aan huurders van loketten van brieven en andere stukken op het Postkantoor wordt hierbij bekend gemaakt, dat de huurpenningen over het 2e. kwartaal 1895 tot en met den 10n. dezer op dat kantoor zullen worden ontvangen.

Bij niet voldoening van den huurprijs tot op den 10n. dag van het nieuwe kwartaal zal de huur als vervallen beschouwd, en over het onbetaalde loket door voormeld kantoor ten behoeve van anderen beschikt worden.

***

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar teruggekomen brieven:

Francisco Basilio, Petronila Curiel George Cras, Sergeant J. Dreezens, Rosa Ellis, Isaias Llepe, Martilia Maduro, Antonio Mayo, Eliseo Navarro, F. M. Rodulphus, Albert Senécal, J. Luis Sproek, Rafael Ma. Uzcategui.

Telephonie.

Gewaarschuwd door het ongeluk, dat onlangs te Maracaibo plaats had, toen de geleiddraden van de telephoon en van het electrisch licht met elkander in aanraking kwamen, is thans hier op de plaatsen waar de draden van het electrisch licht en van de telephoon elkander kruisen, een anderen draad aangebracht, waardoor bij eventueele aanraking der draden onderling ongelukken als dat te Maracaibo worden voorkomen.

Onderwijs.

Naar aanleiding van ons bericht der vorige week, dat op de St. Jozefsschool te Pietermaai de cijfermethode gevolgd wordt bij het onderwijs in den zang, maakte men ons er op opmerkzaam, dat sinds eenigen tijd die methode ook met veel succès wordt gevolgd op de St. Vincentiusschool te Otrabanda. Voorspelde men zich eerst niet veel goeds van die nieuwe leerwijze, wijl de jongens op die school gewoon waren aan de oude methode, de uitslag heeft daar juist bewezen, hoe uitstekend de cijfermethode voor jonge zangers is. Daar wij zelven niet in de gelegenheid waren een bezoek aan de jongensschool van Otrabanda te brengen, hebben wij geïnformeerd bij bevoegde personen, die de leerlingen der St. Vincentiusschool hebben hooren zingen, en zij verklaren eenstemmig, dat zij die knapen buitengewoon bedreven vonden in het lezen der noten en in het aangeven der verschillende tonen. Voorwaar alle eer aan de wakkere onderwijzers der Katholieke bijzondere scholen, die niets onbeproefd laten om hunne leerlingen op de beste en voordeeligste manier te onderwijzen!

Leger.

Omstreeks de helft dezer maand zal het stationsschip Hr. Ms. *Alkmaar* onze haven verlaten en naar Haïti stevenen om daar de Hollandsche vlag te vertoonen.

Politiezaken.

Sinds eenigen tijd vermaakten de jongens van de St. Jozefsschool te Pietermaai zich met het zoogenaamd soldaatje spelen. Op vastgestelde dagen vóór en na den schooltijd exerceerden zij, dat het een lust was om te zien: zij schouderden dan houten geweren, die natuurlijk heel onschuldig waren en eenigen van hen, die zij zich tot aanvoerders gekozen hadden, commandeerden met echte commando's, afgeluisterd van de hensche soldaten. De onderwijzers der St. Jozefsschool werkten dit spel in de hand, omdat het de jongens afhield van het minder passend stoeien en ravotten en van veel kattekwaad, waartoe een schooljongen altijd min of meer geneigd is. Geruimen tijd ging alles zoo in de beste orde voort, de bewoners van Pietermaai stonden dikwijls met aandacht naar de jongens te kijken, want waarlijk zij exerceerden heel aardig en de jongens zelven met hunne houten geweren en sabels waren grootsch, wanneer zij hunne manœuvres mochten uitvoeren ten aanschouwe van eenige belangstellenden. Rijweg noch wandelpad werd door hen versperd, voor elken wagen en zoo noodig voor elken voetganger zwenkten zij links of rechts in de flank, zoodat niemand overlast van hen had en dit kon ook niet gebeuren, daar de Frater steeds een wakend oog hield over zijn jongens en elk vergrijp tegen de openbare orde streng zou gestraft worden met verwijdering uit de gelederen en met andere straffen te zeer gevreesd door alle schooljongens.

Helaas, de vreugde der Pietermaaische schooljongens zou van korten duur wezen. Op een goeden morgen kwam een brigadier aan de school en vroeg om den Frater te spreken. Wat was er gebeurd? Niets, letterlijk niets. "Maar ziet u, compliment van Mijnheer,"— en hier werd de naam genoemd van een hooge politie-autoriteit, die elken morgen een wandeling maakt om de kerk en school van Pietermaai— "en Mijnheer wil niet meer, dat de jongens op den grooten weg exerceeren. Mijnheer zegt, zij kunnen dat dáár doen." En toen werd gewezen op een plek, bezaaid met puntige en scherpe steenen, goed om bij elken stap de voet te wonden, vooral wanneer men bedenkt, dat het schoeisel der arme Curaçaosche jongens niet altijd in goeden staat verkeert. Natuurlijk maakte de Frater, het redelijke van het verbod niet dadelijk inziende, nog eenige bedenking, doch toen zeide de brave politieman: "Ook ik weet niet, waarom het exerceeren niet meer mag, niemand heeft last van de jongens gehad, doch wij hebben de bevelen, die wij krijgen, slechts over te brengen." De Frater had toen kunnen antwoorden, dat, wilde Mijnheer niet dat de jongens op den grooten weg soldaatje spelen, hij dan ook zelf kon zorgen, dat het niet gebeurde, wijl de onderwijzer niet verantwoordelijk is voor hetgeen buiten de school geschieдt. De Frater echter, een ordelievend man, deed dit niet, maar hij verzocht den jongens hunne spelen te staken. En sinds dien tijd werden de geweren in den hoek gezet en zijn de sabels opgeborgen, totdat Mijnheer, deze of een andere, wel wil, dat de jongens soldaatje spelen op de straten en pleinen van Pietermaai.

Het is nu ongeveer vier weken geleden, dat het verbod gegeven werd en wij hebben gezwegen, omdat wij meenden, dat op het gegeven verbod spoedig zou worden teruggekomen. Dit is echter nog niet geschied, en hoe onaangenaam het ook voor ons is een klacht te doen hooren tegen autoriteitspersonen, thans gevoelen wij ons verplicht in het belang der goede orde deze zaak in het openbaar te bespreken. Daarom vragen wij: Wat hebben de jongens der St. Jozefsschool misdaan tegen de openbare orde, welke politie-verordening hebben zij overtreden, wien hebben zij overlast aangedaan? Zoo iemand ons bewijzen kan, dat dat soldaatje spelen met reden hinderlijk was voor wien dan ook, of dat daardoor hier geldende bepalingen niet werden nagekomen, dan zullen wij de eersten zijn om onze stem te verheffen tegen de spelen der Pietermaaische jongens; doch zoo men ons het bewijs schuldig blijft, dan vragen wij, of hier soms geen willekeur en kleingeestige plagerij in het spel is? En waarlijk, het zou de eerste keer niet zijn, dat deze vraag kon gesteld worden.

Doch zal men ons zeggen, twee, drie dagen vóórdat het soldaatje spelen verboden werd, ging aan het hoofd der troep een jongen met een kindertrompetje en een ander met een kleine trommel. De jongens handelden dus tegen de politie-verordening, waarbij het verboden is op de openbare straat muziek te maken zonder vergunning van den Procureur-Generaal. Het zou belachelijk zijn zulk een trompet en trommel met den naam van muziekinstrumenten te bestempelen, doch toegegeven, dat die zaken onder vermelde politie-verordening vallen, dan zouden wij wel eens willen weten, waarom omstreeks denzelfden tijd van het verbod aan de jongens de muziek niet verboden is, die gemaakt werd met fluiten en strijkinstrumenten en in het nachtelijk uur op de openbare straat zich deed hooren ter gelegenheid van zeker godsdienstig feest, nog wel in de onmiddellijke nabijheid van de politie-wacht te Pietermaai, muziek en straatgerucht, waardoor de nachtelijke rust der bewoners van Pietermaai niet weinig verstoord werd? Daarvoor was zeker vergunning gevraagd! (?)

Indien wij van kwaden wil waren, zouden wij den jongens van de St. Jozefsschool aanraden niettegenstaande het verbod toch hunne spelen voort te zetten om, zooals het in den mond des volks heet, eens te zien, wat er van komt. Wij zullen dat niet doen, omdat elk verzet tegen het gezag afkeurenswaardig is. Doch wij hopen dan ook, dat bepalingen zooals deze, die vele gemoederen heeft verbitterd, niet meer zullen gegeven worden en de gestelde macht niet zal kunnen worden beschuldigd van kortzichtigheid en kleingeestige plagerij, die daarenboven door het volk nog dikwijls worden verklaard met redenen, welke aan autoriteitspersonen, wanneer zij optreden uit kracht van hun gezag, geheel vreemd moeten zijn.

***

Naar men zegt, maken in den laatsten tijd sommige personen er hun bedrijf van de huizen der ingezetenen binnen te treden en dan mede te nemen, wat van hun gading is. Zoo moeten zij dezer dagen bij een familie op den Berg van Otrabanda eenige sieraden, die zich op tafel bevonden, ontvreemd hebben.

Ongelukken.

Te Scharloo werd Zondag door een der tramwagens een oude vrouw PHILIPPA DROSIER, in den wandel LILA genaamd, overreden, niettegenstaande er uit alle kracht gewaarschuwd en geremd werd. De vrouw was echter doof en bemerkte daardoor niets van het dreigende gevaar. Door den stoot, dien zij van de tramwagen kreeg, viel zij en bij dien val brak zij een arm en een been. Nadat Dr. D. R. CAPRILES de eerste geneeskundige hulp had verleend, werd zij naar het St. Elizabeths-

---

"E no a mata su curpa. Ma mi mester tin seguranza absoluta koe é ta biboe ainda, promé koe mi papia nada coe su muger. Anto bo mester preparé promé. Bo por haci esai mihor koe mi."

"Mi no ta comprendé mi un palabra; oenda es Roman ta anto?"

"Aki nos ta cerca su muger," mi amigoe dici mientra el a hala klok.

"Señora Roman," Holmes dici ora nos a drenta, "mi ta keré koe lo mi por moenstra koe bo esposo ta inocente. Di ki manera koe é ta inocente lo mi no bisa bo ainda."

"Ai, meneer Holmes, com lo mi por gradici bo basta. Mi tabata sabi, koe é no por haci un cos asina, mi no a duda un momentoe dje, ai, ki doloroso i stranjo ta també loké mi a experimenta."

El a keda ketoe un momentoe i despues el a sigi algo timido.

"Mr. Holmes, mi mester a bisa bo padilanti, koe mi no ta ricoe i koe mi no por paga bo segun bo ta mercé."

"Tempoe ta boenita, bo no ta haja?" Holmes tabata papia promé koe es muger a caba di papia. "Nos ta bai un momentoe na Mr. Barnes. Lo é ricibi nos sigur coe delicadeza?"

"O, sigur, é ta un *gentleman*. El a haci toer su posibel pa consola mi den mi dolor."

"Ainda un pregunta mas, Senjora, Bo esposo su largura no tabata cinco pia i siete duim?"

"Si, hustamente. Com bo por sabi?"

"Te despues anto, Senjora."

"Bam na oficina di policia." Holmes dici coe es cochero.

Ora nos a jega ajá, el a drenta i pronto el a bolbé coe un poliz.

Nos tres a bai na Barnes.

"Bo ta keda spera un poco, i despues di dos minuut bo ta subi bini cerca nos," Holmes dici coe e poliz mientra é tabata hala klok.

"No por haja meneer Barnes awor," un boz a grita bisa nos for di paden.

"O, esai no ta pa nos," Holmes dici. Ata aki ta kamber, no ta berdad, moza?"

Nos a drenta. Barnes, un jonkman largoe i un exterior agradabel a bini falsoe cerca nos.

"Dispensa mi," mi amigoe dici. "Mi nomber ta Sherlock Holmes i es senjor aki ta Watson. Nos ta amigoe di Senjora Roman i nos a bin pidi bo algun informe."

"Puesto koe boso ta aki, sinta un poco. Boso ta haja mi aki den un hopi cos ariba-bao. Pa esai mi no kier a bisa, koe mi ta na cas. Morto di mi amigoe a haci mi masjar nervioso i mi ta reglando mi cosnan pa mi bai haci un biaha koe por distrai mi poco."

"Esai mi ta comprendé masjar bon," Holmes dici: "Bo mester sabi koe mi a regla of trecé na clá es asuntoe di ladronicia. Falta un punto ainda pa aclara. Es dia Sabra atardi koe Mr. Roman a bin toema un bitter cerca bo, é tabata enteramente normal, no ta berde?"

"Bo a tira opio den su bitter i ora el a pega sonjo bo a maré. I toer dia bo a renoba es cantidad di opio?"

Barnes a lamanta boela, manera ta un colebra a piké. Su cara a bira bleek. El a saca su mân pa poné riba mesa.

"No haci ningun resistencia," Holmes dici mientra el a saca su revolver. "Sinembargo mi ta mas liger koe bo."

Na es momento ai, e poliz a drenta.

"Sea asina bon di aresta es homber aki pa motiboe di es ladronicia di Spaarbank."

Barnes a entrega su mân pa e poliz poné na boei. Solamente el a tira un bista di un rabia debil riba Holmes.

"No rabia," mi amigoe dici coe bondad.

"Mi mester bisa koe bo plan tabata genial, i mi a sigié coe masjar gusto. Bo a tené Roman ocho dia scondir, i bo a alimenté toer es dianan ai coe lechi. També bo a bisti su panja i dia Sabra pasá bo a bai banco, bo a habri caha coe Roman su jabi i bo a haci loké bo a haci. Bo tabata asina sabir di no kier a papia coe muger di es concierge, pasobra bo stem lo a traiciona bo. Ma bo no a imita su camnamentoe por nada."

"Ma es morto koe nan a pisca?" mi a interrumpié.

Awor mi ta bini né, Watson. Bo a coempra un morto cerca Robbers koe tabatin mes grandura di Roman. Bo a tenéle ocho dia den awa, ésta bo a maré coe un cabuia na muraja i largé drief den Theems. Por ta koe bo a mara un piedra pisá també né. Es ora ai bo a bisti e morto panja di Roman, ma panja di abao di bo mes. Ma bo no a corda koe bo panja tin otro marca koe es di Roman, solamente bo a torne un pida di es B. Despues bo a skirbi un carta i hinké den sacoe di Roman. Por lo demas bo a imita su letter basta maloe, esai tabata imprudente. Comparacion di bo carta a sinja mi muchoe cos. Awor solamente mi tin di puntra bo: Oenda Roman ta?"

Barnes a cai manera un morto den un stoel. E tabata keré koe Holmes mes ta un diabel of é mester tin algo di diabel. E dici koe Roman ta riba so cama den su camber di droemi.

"Esai mi a corda. Awor Watson, mi ta keré koe mi par confia es asunto den bo mân. Parti di mas agradabel di nos trabao ta di prepara Señora Roman p'é mira su esposo. Mi no tin mas tempoe."

gasthuis gebracht, waar zij reeds Dinsdag overleed.

— Laatstleden Zondag weigerde een paard den Berg van Pietermaai op te gaan. Men beproefde het telkens opnieuw, doch het paard keerde ter halver hoogte gekomen, ook telkens terug. Eindelijk, het was de vierde maal, dat men den Berg opreed, glipte het paard bij het terugkeeren uit en brak een zijner achterpooten.

— Aangaande den brand, waarvan wij in ons vorig nummer melding maakten, vernamen wij nog, dat Monte-Carmelo, een fraai landhuis, toebehoorde aan den Heer A. BETHENCOURT, die met zijne familie juist 's avonds vóór den brand naar de stad was teruggekeerd. Van den inboedel kon niets behalve een kistje met snuisterijen gered worden. De Heer BETHENCOURT moest reeds Zaterdagmorgen een reis ondernemen, die niet uitgesteld kon worden.

Waterleiding.

Sinds het anker van de *Maracaibo* een der pijpen brak, waardoor het water der waterleiding door de haven van Otrabanda naar Willemstad werd gevoerd, voorzag men Willemstad van water door een buis, die langs de brug ging en telkens bij het openen en sluiten der brug losen vastgeschroefd moest worden. Deze gebrekkige leiding is nu niet meer in gebruik, daar de verbinding in de haven thans geheel hersteld is en het water wederom op de gewone wijze wordt overgebracht.

De soirée musicale.

Voorzien van de entrée-kaart, welke de Kroningsfeestcommissie ons had toegezonden en waarvoor wij haar dank zeggen, ging onze verslaggever verleden week Zaterdagavond naar Theater Naar om de Muziek- en Zanguitvoering te geven door de Kroningsfeestcommissie bij te wonen, en hij keerde vandaar hoogst voldaan terug.

Volgens hetgeen hij ons mededeelde, was de feestzaal heerlijk versierd en waardig een uitgelezen gezelschap te ontvangen. Nadat bij de aankomst van den Hoogedel Gestrengen Heer Mr. C. A. H. BARGE, Gouverneur der kolonie, het feest geopend was met *Wilhelmus van Nassauen*, hield de Voorzitter der Kroningsfeestcommissie, de Heer M. J. SELHORST, een feestrede, die geestdriftig werd toegejuicht. Het zou ons te ver voeren ieder nummer in het bijzonder te bespreken, voldoende zij het te zeggen, dat wat zang betreft het meest in den smaak vielen N° 3 van het 1ste Gedeelte en N° 2 van het 2de Gedeelte. Uitbundigen lof moet vooral gegeven worden aan het Orkest onder directie van den Heer J. S. CORSEN, dat zeer veel bijdroeg tot het welslagen der Soirée, terwijl het optreden van het Mandoline- Orkest zeker niet onverdienstelijk was. Het glanspunt van den avond was zonder twijfel het slotnummer: *Tableau, Allegorische voorstelling der kroning van H. M. Koningin Wilhelmina*. Met geestdrift werd dit tableau begroet en door alle aanwezigen het *Wilhelmina Leve* uit volle borst aangeheven.

Wanneer de voorbereiding tot het Kroningsfeest dank het initiatief der Commissie, reeds zoo uitstekend geslaagd is, dan is het niet vermetel te voorspellen, dat in September de feesten op ons eiland schitterend zullen wezen.

David Gaerste Wz.

Woensdagmorgen overleed alhier na een kortstondige ongesteldheid de Weledel Gestrenge Heer DAVID GAERSTE Wz., oud-Gezaghebber van Aruba. De overledene, die als een nuttig lid der maatschappij bekend stond, begon zijn ambtelijke loopbaan op zeer jeugdigen leeftijd en sloot die voor weinige jaren op een eervolle wijze, toen hij als hoofdambtenaar met eervol ontslag 's lands dienst verliet. De achting, welke men den Weledel Gestrengen Heer GAERSTE toedroeg, bleek wel uit de groote belangstelling bij de begrafenis, welke Donderdagmorgen omstreeks negen uur op het Protestantsche kerkhof van Pietermaai plaats had.

Venezuela.

In *La Religion* van Caracas lezen wij onder dagteekening van 28 Maart, dus laatstleden Maandag, de volgende voor ons zeer geruststellende verklaring:

Door zeer vertrouwbare inlichtingen zijn wij in staat onzen lezers mede te deelen, dat deze gevreesde ziekte (de pokziekte) reeds verdwenen is, of tenminste geen vorderingen meer gemaakt heeft in de hoofdstad van Carabobo.

Van de drie en twintig personen, die door de pokken zijn aangetast, zijn slechts drie gestorven en de overigen zijn herstellende; tot den 26sten van de loopende maand heeft geen nieuw geval zich voorgedaan. Zoo had het stedelijk bestuur van Valencia uit vrees voor uitbreiding der ziekte een landgoed aangekocht in een van de buitenwijken der stad om de slachtoffers der ziekte af te zonderen; maar het is niet noodig geweest dit middel aan te wenden, daar de pokziekte geen vooruitgang heeft gemaakt.

NEDERLAND.

De kroningsfeesten.

In de „Haagsche Kroniek" van de *N. Gron. Ct.* wordt o. a. het volgende gezegd:

Aanvankelijk heeft het plan bestaan, dat H. M. de Koningin tot aan de inhuldigingsplechtigheid op Soestdijk zou vertoeven en ook na de inhuldiging daarheen zou terugkeeren, om dan eerst een paar dagen later haar intocht in Den Haag te doen. Men is daarop, om allerlei redenen, teruggekomen. Het staat nu vast, dat H. M., die in den voorzomer naar 't lustslot bij Baarn vertrekt en vermoedelijk nog in het midden van den zomer eenige weken in het buitenland gaat doorbrengen, in Augustus naar de residentie komt, om daar te zijn op den dag der aanvaarding van de kroon, 31 Augustus, haar 18den verjaardag. Nu alles zoo is geregeld, dat de feesten ter viering van dit groote feit eerst met de inkomst en inhuldiging in de hoofdstad en den terugkeer van daar in de hofstad zullen samenvallen, zal de 31ste Augustus, — hoe gewichtige dag ook in onze geschiedenis—zonder luisterrijke feesten voorbijgaan. Het is de wensch van H. M. —en van de Koningin-Regentes—om den dag, waarop Koningin Wilhelmina naar het voorschrift der Grondwet de regeering aanvaardt bij het voleindigen van haar 18de levensjaar (dat is des avonds om halfzeven) als een plechtigen, niet een feestelijken dag te doen beschouwen. Er zal geen godsdienstoefening in het paleis zijn, maar HH. MM. zullen de plechtigheid in de Groote Kerk bijwonen. Voor het overige zal de feestdag van 31 Augustus met de gebruikelijke militaire parade voorbijgaan, naar alle hulde-en feestbetoon zal worden uitgesteld tot de inhuldigingsweek: Vrijdag 9 Sept. en volgende dagen.

De feesten zullen, naar de kroniekschrijver uit vertrouwbare bron verneemt, door slechts enkele vorstelijke gasten worden opgeluisterd. Indien zijn gezondheid het toelaat, wordt de groothertog van Saksen Weimar verwacht, en overigens zullen de prins en prinses Von Wied zeker bij de plechtigheid tegenwoordig zijn. Het plan voor den intocht te Amsterdam en in Den Haag moet reeds voorloopig zijn vastgesteld: het zal een schitterende stoet zijn. Geopend door de cavalerie, volgen in een lange rij 25 of 26 galarijtuigen, meerendeels met 2, een viertal met 4 en het koninklijk rijtuig met 8 paarden. De eerewacht wordt in vier afdeelingen gesplitst, vóór en achteraan in den rijtuigstoet en vlak vóór en achter het rijtuig der Koningin. De stoet wordt gesloten door bataljons schutterij en infanterie en ook door cavalerie. Langs alle rijtuigen gaan voetknechts in groote livrei; de hoogste hofbeambten zullen, voor zoover zij niet in de rijtuigen zijn gezeten, achter en naast het koninklijk rijtuig rijden, te paard, met de commandanten der eerewacht.

Het heeft een punt van overweging uitgemaakt, of de Koningin te paard of in een galakoets in den stoet zou plaats nemen. Men is tot 't laatste gekomen; H. M. zal in een open koets, door twee postiljons gereden, gezeten zijn. De bekende glazen koets, waarmee de Koning en de Koningin-Regentes steeds de zitting der Staten-Generaal gingen openen, is evenwel niet voor dit doel geschikt; H. M. verlangde een open rijtuig te gebruiken, en de correspondent verneemt dan ook, dat men druk aan het werk is in de fabriek van Hermans & C°., in Den Haag, om een kostbaar galarijtuig te maken, dat, versierd met allerlei beeldhouwwerk, geheel in wit en goudlak beschilderd, door vorm en kleuren als 't ware een moderne zegekar zal zijn. Het ontwerp en de versieringen moeten onder de goedkeuring van jhr. Victor de Stuers zijn vastgesteld.

BUITENLAND.

Frankrijk.—De *Figaro* schrijft: „De betreurenswaardige schrapping der eeuwenoude leus van de Fransche munt was het werk — dat zal niemand verwonderen —van het maçonnieke kabinet Bourgeois, dat de eerste bestelling van den nieuwen muntslag had gedaan. De hiermee belaste kunstenaars hadden in plaats van het oude devies de drie woorden „Vrijheid, Gelijkheid, Broederschap" moeten nemen. De tegenwoordige regeering heeft begrepen, hoe onhandig het was, aldus de godsdienstige gevoelens van de groote menigte der Franschen te kwetsen, en den kunstenaars werd bevel gegeven, op den rand der nieuwe zilveren vijffranksstukken en op de goudstukken weer de leus te plaatsen: *God bescherme Frankrijk!*"

Spanje. — Uit Madrid komt het belangrijke bericht, dat de Minister van Buitenlandsche Zaken den Amerikaanschen vertegenwoordiger, Generaal Woodford, uitnoodigde ten zijnent te komen en hem, toen hij daaraan had voldaan, te kennen gaf, dat de Spaansche Regeering zoowel de terugroeping van den heer Lee als Amerikaansch vertegenwoordiger op Cuba verlangde, alsook het vertrek der Amerikaansche oorlogschepen, om Cuba samengetrokken. De beweerde „eischen van den dienst," voegde de Minister er bij, konden best worden waargenomen en behoorde dit ook door koopvaardijschepen. De Amerikaansche gezant heeft dit verlangen aan de Regeering te Washington overgebracht, en deze heeft daarop geantwoord met eene weigering, zoowel om den heer Lee terug te roepen onder de tegenwoordige omstandigheden, als ook om hare oorlogsschepen terug te nemen, daar een kruiser en een kustwachtschip niet kunnen beschouwd worden als een oorlogsflotille. Aan Spanje nu te antwoorden. Maar het is niet te ontkennen, dat de Spaansche-Amerikaansche verhoudingen zich op bedenkelijke wijze beginnen „toe te spitsen," zooals de Duitscher het noemt.

———o———